

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Lenky Kaniové v právní věci žalobce: **JRD s. r. o.**, se sídlem Korunní 810/104, Praha, zast. advokátem Mgr. Pavlem Černým, se sídlem AK Frank Bold advokáti, s. r. o., Údolní 33, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, se sídlem Vršovická 1442/65, Praha 10, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2013, čj. SFZP 084522/2013, vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 8A 173/2013, o návrhu žalobce na určení lhůty k provedení procesního úkonu dle § 174a zákona č. 6/2002 Sb.,

t a k t o :

- I. Městský soud v Praze **je povinen** ve věci vedené u něj pod sp. zn. 8A 173/2013 nařídit jednání nejpozději ve lhůtě **do 15. 3. 2016**.
- II. Žalobci **se přiznává** náhrada nákladů řízení ve výši 2.178 Kč; tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu **do 1 měsíce** od právní moci tohoto usnesení k rukám advokáta Mgr. Pavla Černého, se sídlem AK Frank Bold advokáti, s. r. o, Údolní 33, Brno.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce (dále „navrhovatel“) podal u Městského soudu v Praze (dále „městský soud“) žalobu proti rozhodnutí žalovaného (viz výše) dne 31. 10. 2013.

Dne 26. 1. 2016 podal navrhovatel u městského soudu návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu; návrh byl postoupen bez vyjádření dle § 174a odst. 3 zákona o soudech a soudcích Nejvyššímu správnímu soudu dne 29. 1. 2016.

Navrhovatel uvádí, že městský soud mu ve věci zaslal dne 15. 1. 2014 poučení dle § 51 s. ř. s.; dne 28. 1. 2014 navrhovatel soudu sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím bez jednání. Od té doby soud neučinil ve věci žádný úkon, přestože má všechny podklady pro nařízení jednání. Navrhovatel namítá průtahy v řízení a dobu, po kterou soud nekoná, považuje za nepřiměřenou. Požaduje, aby Nejvyšší správní soud uložil městskému soudu

ve věci vedené pod sp. zn. 8A 173/2013 nařídít jednání, a to nejpozději do 30 dnů od právní moci usnesení Nejvyššího správního soudu. Současně požaduje uhradit náklady řízení.

Nejvyšší správní soud ověřil z přiloženého soudního spisu skutečnosti tvrzené navrhovatelem; konstatuje jejich soulad s obsahem spisu.

Žaloba byla podána dne 31. 10. 2013; současně s podáním byla splněna poplatková povinnost; žaloba neobsahovala vady, které by bylo nutno odstraňovat. Dne 18. 11. 2013 soud zaslal poučení o složení senátu a další informace o řízení navrhovateli i žalovanému, byl vyžádán správní spis a současně byla zaslána žaloba k vyjádření žalovanému.

Dne 23. 12. 2013 soud obdržel vyjádření žalovaného a dne 31. 12. 2013 byl na soud předložen originál správního spisu. Od tohoto data neučinil městský soud žádný úkon a je zcela nečinný.

Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu je důvodný.

Řízení o návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu, upravené v § 174a zákona o soudech a soudcích, představuje promítnutí zásad spravedlivého procesu z hlediska naplnění práva účastníka nebo jiné strany řízení na projednání jeho věci bez zbytečných průtahů, zakotveného zejména v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, do řízení probíhajícího před soudem.

Dle § 174a odst. 1, věty první, zákona o soudech a soudcích „[m]á-li účastník nebo ten, kdo je stranou řízení, za to, že v tomto řízení dochází k průtahům, může podat návrh soudu, aby určil lhůtu pro provedení procesního úkonu, u kterého podle jeho názoru dochází k průtahům v řízení [...]“.

Co se týče postupu samotného městského soudu, lze konstatovat, že městský soud se nedopustil žádných průtahů ve vztahu k úkonům, které je nutno učinit, aby se řízení dostalo do stavu, kdy je možno vydat rozhodnutí. Městský soud v přiměřené době informoval účastníky o složení senátu a vyzval je, aby se vyjádřili, zda souhlasí s rozhodnutím věci bez jednání. Nejvyšší správní soud tak konstatuje, že městský soud v přiměřené době po obdržení žaloby dovedl řízení do stavu, kdy by bylo možno vydat rozhodnutí.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že stav řízení, kdy soud již vykonal veškeré úkony nutné k tomu, aby mohl rozhodnout, nicméně v dané věci, která nemá přednostní režim, stále nerozhodl, není *sensu stricto* známkou průtahů v řízení. Podstatné zde však je, aby řízení nebylo v tomto stavu udržováno po nepřiměřenou dobu. Soudní řád správní respektuje objektivní realitu v českém soudnictví, kdy rozhodující soudci či senáty mají v jednom okamžiku vícero běžících řízení, některá z nich již připravená k rozhodnutí a postupně v nich vydávají rozhodnutí, přičemž ostatní věci na rozhodnutí „čekají“. To samo o sobě není zapovězeno z hlediska požadavků spravedlivého procesu, které obecně nepředvídají vydání rozhodnutí ihned, jak je to možné, ale pouze brání tomu, aby doba řízení nebyla nepřiměřeně dlouhá.

V tomto směru se zdejší soud řídí názorem vyjádřeným Ústavním soudem, že „*je věcí státu, aby organizoval své soudnictví tak, aby principy soudnictví, zakotvené v Listině a Úmluvě, byly respektovány a případné nedostatky v tomto směru nemohou jít k tíži občanů, kteří od soudu právem očekávají ochranu svých práv v přiměřené době*“ (viz např. nález Ústavního soudu ze dne 14. 9. 1994, sp. zn. IV. ÚS 55/94, publikovaný jako N 42/2 SbNU 35, dostupný z <http://nalus.usoud.cz>). Stejně jako Ústavní soud (srov. např. nález ze dne 7. 8. 2007, sp. zn. IV. ÚS 391/07, publikovaný jako N 122/46 SbNU 151) si přitom Nejvyšší správní soud plně uvědomuje, že jeho individuální rozhodnutí není systémovým řešením, neboť v případě, kdy by zdejší soud vyhověl návrhu na určení lhůty těch účastníků řízení před městským soudem, jejichž věci jsou ještě starší než věc navrhovatelova, nedošlo by k faktickému zlepšení situace. Návrh na určení lhůty k provedení procesního úkonu není totiž nástrojem, který je schopen odstranit případnou přetíženost soudu. Nejvyšší správní soud však nemá jiný nástroj, který by mohl použít k ochraně navrhovatelů před případnými průtahy v řízení u krajských soudů či městského soudu. Ve vztahu k otázce zachování principu rovnosti účastníků řízení před městským soudem, která se v dané souvislosti nabízí, lze s odkazem na výše zmíněný nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2007 (viz bod 25. nálezu) zmínit, že: „*takový princip se uplatní toliko v situaci, kdy zásah do základních práv a svobod jednotlivce lze odstranit jiným způsobem, tedy existují-li vedle zvoleného nástroje také jiné prostředky, kterými lze zabránit zásahu do základních práv a svobod.*“ Nejvyšší správní soud však jiný prostředek nemá a o návrhu na určení lhůty musí rozhodnout.

Pro posouzení, zda v dané věci dochází v řízení k průtahům, je rozhodující, že žaloba byla podána říjnu v roce 2013 a lhůta, v níž není dosud rozhodnuto, resp. soud nenařídil ani jednání ve věci samé, přesahuje více než dva roky. Taková lhůta není lhůtou v dané věci přiměřenou. Od 31. 12. 2013 disponuje městský soud správním spisem i vyjádřením žalovaného, navrhovatel nenavrhuje žádné důkazy k provedení, v řízení nejsou účastny ani jiné osoby. Nad rámec uvedeného je třeba rovněž poukázat na to, že ani městský soud neuvedl žádné relevantní důvody, jimiž by svoji nečinnost ospravedlnil, nepředložil Nejvyššímu správnímu soudu své vyjádření, ač mu takový postup zákon ukládá (§147a odst. 3 zákona po soudech a soudcích).

Ze všech shora uvedených důvodů Nejvyšší správní soud s ohledem na dosavadní postup městského soudu, jakož i s přihlédnutím ke své konstantní judikatuře, nemohl než dospět k závěru o oprávněnosti podaného návrhu, neboť dobu, po kterou se navrhovateli dosud nedostalo rozhodnutí, již nelze z hlediska čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod ospravedlnit, a považovat ještě za přiměřenou. Stanovil proto přiměřenou lhůtu k rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 174a odst. 8 zákona o soudech a soudcích, dle kterého hradí náklady řízení o něm stát jen tehdy, je-li návrh uznán jako oprávněný. Z obsahu spisu soud zjistil, že zástupce navrhovatele učinil jeden úkon právní služby (podání návrhu na určení lhůty k provedení procesního úkonu). Zdejší soud rozhodl tak, že se navrhovateli náhrada nákladů řízení přiznává ve výši $1 \times 1.500 \text{ Kč} + 1 \times 300 \text{ Kč}$, celkem 1.800 Kč [dle § 7 bodu 4., § 9 odst. 1 a § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů]. Vzhledem k tomu, že je právní zástupce

navrhovatele plátcem DPH, podle § 14a advokátního tarifu se v takovém případě zvyšuje odměna o DPH; k částce 1.800 Kč proto náleží DPH ve výši 21 %, tedy 378 Kč. Celková náhrada nákladů řízení bude vyplacena ve výši 2.178 Kč.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. února 2016

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu